

Weer een nieuw jaar, weer in een vliegtuig onderweg naar de Verenigde Staten en weer een Hamerstuk, het lijkt op een patroon. Niet per definitie negatief of positief, nee het gebeurt gewoon.

Weer een nieuw jaar, ja: weer. Wat gaat de tijd toch snel, en het lijkt ook te versnellen. Komt dat doordat het leven daadwerkelijk versnelt of doordat ik zelf iets langzamer word? Ik weet het niet, het maakt ook niet uit, tijd en tijdgevoel zijn immers gewoon relatieve begrippen. Er zijn ook collega's die op hetzelfde moment operationeel zijn, uitgezonden voor 4, 6, 12 of meer maanden, dan voelt de tijd anders. Ik heb het al vaker geschreven op deze plek: alle lof en bewondering voor hen die op dit moment hun plicht vervullen onder moeilijke, gevaarlijke omstandigheden. Daarnaast wil ik graag nog een keer mijn waardering en dank uitspreken aan hun achterban die tijdens zo'n uitzending thuis telkens een grote prestatie levert.

Weer in een vliegtuig onderweg naar de Verenigde Staten, dit keer een feestelijke reis omdat genm Koen Gijsbers een persoonlijke prijs krijgt voor zijn inzet op het gebied van *Network Centric Warfare* of NEC (*Network Enabled Capabilities*). Nederland en Nederlanders spelen daarin steeds een actieve en stuwende rol. Dat doen we al jaren en dat wordt met deze prijs wederom erkend. Het is iets om trots op te zijn en denk daarbij dat veel collega's van ons Wapen daarin participeren. Ik wil ook op deze plek Koen Gijsbers feliciteren met deze prijs.

Weer een Hamerstuk, waarschijnlijk mijn laatste. Ik hoop namelijk, met uw instemming, mijn voorzitterschap op de aanstaande Algemene Ledenvergadering neer te leggen.

Zo ben ik vanzelf op de VOV gekomen. De VOV is een actieve vereniging met een duidelijke doelstelling en ambitie. 'Actief' is met name af te leiden aan uw participatie. Daarbij maak ik onderscheid tussen de 'leden' en de 'vrijwilligers'. U neemt met een hoog percentage deel aan bijeenkomsten en activiteiten van de vereniging. Natuurlijk willen we graag meer deelnemers, maar een gemiddelde participatie van tussen de 20 en 25% aan activiteiten is heel goed. En ik denk dat Intercom en de website een nog groter bereik hebben. Ik heb al eerder op deze plek geschreven dat de leden de (enige) legiti-

matie van de VOV zijn. De vrijwilligers van de vereniging vormen daarin een speciale groep, zij zijn de ruggengraat van de VOV. Zij maken de Intercom en de website mogelijk, zij plannen, voeren de financiële- en ledenadministratie, zij organiseren en zij doen het. Tijdens het laatste bestuursdiner, een bedankje van de VOV aan zijn vrijwilligers, bleek wederom hoe hecht en hoe verbonden die vrijwilligers zijn. Dat blijkt ook uit de lange periode waarin een groot aantal vrijwilligers actief is voor de vereniging. Eigenlijk staat mijn vertrek als voorzitter na 6 jaar daarmee in schril contrast. Gelukkig heb ik in kol Frank Peersman een goede opvolger gevonden. En hopelijk vindt u het goed dat ik nog een poosje als bestuurslid aanblijf.

Dit Hamerstuk is weer bespiegelend van aard geworden. Dat is me eerder overkomen als ik in een vliegtuig schrijf. Dat is ook niet zo moeilijk als ik u vertel dat we nu ergens boven de kust van Groenland vliegen. De hemel is strak blauw met een prachtige zon en in de verte kijk ik uit op een diepblauwe zee met daarboven witte wolkjes. De aarde recht onder me bestaat uit een bergachtig besneeuwd gebied waar je duidelijke de groenige gloed van een gletsjer ziet. Prachtig allemaal.

Ik sprak net over vrijwilligers, in dat kader wil ik terugkomen op die groep binnen ons Wapen, die mijn grote aandacht en steun heeft: ons Museum Verbindingsdienst. Sommigen onder u weten dat het tegenwoordig correcter is te spreken over 'de Historische Verzameling van het Wapen van de Verbindingsdienst'. Ik weiger dat te gebruiken, er is niets 'historisch' en 'verzamelend' aan. Het is HET museum dat de Verbindingsdienst in zich draagt. Het is onze 'ziel'. Ik heb daar al eerder over geschreven in deze rubriek. Daarom ging het mij de laatste jaren zo aan het hart met al die onduidelijkheid rond verhuizing, locatie en accommodatie van het Museum. Met hulp van ve-

len is die zaak inmiddels gelukkig 180 graden omgedraaid. Het Museum gaat verhuizen naar Amersfoort, naar een gerenoveerd gebouw, met een goede connectie naar het Regiment, met een uitstekend plan en met praktisch dezelfde groep enthousiaste vrijwilligers. In een woord GEWELDIG. Ad, Ed, Peter en al die andere vrijwilligers, bedankt en succes; het wordt zeker mooi. En iedereen die zich aangesproken voelt tot dit geweldige werk, schroom niet, er is zeker genoeg te doen. Volg de meest recente vrijwilliger, lkol Codi Fielmich, die het voorzitterschap van kol b.d. Ad den Boer gaat overnemen. Ad is dan bijna 10 jaar voorzitter geweest. Ad bedankt voor je leiderschap en bedankt dat je je blijft inzetten voor ONS MUSEUM. Codi bedankt voor je komst en heel veel succes gewenst.

Dat was het. De laatste keer. Brok in de keel? Beetje. Maar dat is logisch, want de lucht in zo'n vliegtuig is zo droog.....

*Kolonel Geerlof Kanis
Uw voorzitter*